

PUHANE

19 25

VEEBRUAR.

K12686

K1

Elia Rosenberg.

En pyttel pttustade ripsar i kull
lisset ripsar, kull stit sedo kullol,
kull en en culette ripsar i kullol
kull en kullol i kullol kullol
misse kullol.

En pyttel pttustade ripsar i kull
lisset ripsar, kull stit sedo kullol,
kull en en culette ripsar i kullol
kull en kullol i kullol kullol
misse kullol.

En pyttel pttustade ripsar i kull

PEM 12686

373 617

PR 70

Seimetus märkus:

On püütud ühtlustada kirjaväisi keeleliselt niipalju, kui stiil seda lubab, kuid on ka autoreile vabadus jäätud keele vormide ja muunduste tarvitamise suhtes.

Ühtlustet on:

- 1./ Suffixsilistes verbides i: line imperf.
- 2./ Allatiiv kaugemal m-dat silpi - lle.
- 3./ Lyhenend imperfekti partitsiip.
- 4./ -tatud: - tet.
- 5./ ü: y.

Sisu:

- 1./ „Puhangu” ilmunise puhul ... P.S.
- 2./ Kas mäletad? — — — — — Säde.
- 3./ Od sellele võle ja Sulle. — Valmo.
- 4./ Levad — — — — — Säde.
- 5./ Äraläinu — — — — — Valmo.
- 6./ Viilduv gitarr — — — — — Valmo.
- 7./ Levad — — — — — L. Kõli.
- 8./ Tormine sygisöö. — — — — — L. Emu.
- 9./ Meelelu. — — — — — Leinatar
- 10./ Mõõdud poolaasta. — — — — — Vanhola
- 11./ Naljad. — — — — — 1974.

Illustratsioonid

VEEBRUAR MCMXXV

Min önskelstjärna!

Puhango

— R. O. S. II klassi õpilasaegkiri. —

„Puhangu“ ilmumise puhul.

— — — — —

On saabund aasta 1995. Imelik, mis on selles uut? Eks ole ju ennemgi saabund meil aastaid, mis peagi jälle kadule pühendet. Nii ei sisalda ka aast 1995 eneses midagi uut, midagi vaimatut, kui õpilustand unustab kõrgemad aated, oma eesmärgi ja püüde iseseisvalt midagi luua, iseseisvalt tungida tähtsamasse elusalaalasse, mis aitaks omakorda suurendada

terve õpilaskonna vaimlisi perspektiive. Ei saa salata, et on paljud õpilased andeid olemas yhe või teise asja jaoks, kuid arutliski lastakse hõivineda need, et muutuda karilinnade iseteadvusetute marinaasaks selles nii mitmes sihis liikuvas inimmassis — õpilaskonnas. Kuid tekitab küsimus, kaugele jõuame meie viimase, sammudes ülalmainitud suunas? Mis on siis meie eesmärgid? Vastuseks võime julgesti hyyda: Tagasi! Tagasi sellist allapoole riskuvasse volust, ja tungida ülespoole, ligemale amannete kulminatsioonipunktile. Jüudu ja tahet peab jatkuma selleks!

Nimetel printsiipi alusel võttes, püüab käesolev aegkiri alistuda õpilaste soovile amas klassis ja väi-

moldada neile vabalt väljendada oma
mõtteleid nii kirjanduses kui ka kunstis.
Lisaks „Pühapäevale“ on ka veel ka
vanemale klasside õpilaste juurde, tutvustades neid ühe noorema klassi
vaiblase töö loodanguga, mis on saavutet
vabalt tundel. Tähtselt puolekõr-
de lugemist loodab

Pühapäev.

Kas mäletad? —

Kullake, korda, kas mäletad veel,
— millal sull' sõppesin lilli,
puhusin pajupilli —

ütle, kas mäletad veel? —

— Ei sa vist mäleta enam!...

Kullake, kosta, kas mäletad veel,
 / kui parga sull' punusis,
 säälijuures endagi unustis —
 ytle, kas mäletad veel? —
 — Ei sa vist mäleta enam!...

Kullake, kosta, kas mäletad veel
 / seda kevadist hüisi,
 nii kohavaid koduseid hüisi —
 ytle, kas mäletad veel? —
 — Ei sa vist mäleta enam!...

Kullake, kosta, kas mäletad veel
 / mind väikesel kui kaseurba,
 myyd aga, — suurt ja kurba —
 ytle, kas mäletad veel? —
 — Ei sa vist mäleta enam!...

Kullake, kosta, kas tead sa, et ma
 / myyd süttamas öitsituld,
 kord aga, — kord on öitsituligi muld —
 ytle, kas tead sa seda? —

— ei sa vist tea, — ei mäleta!...

õda.

Od sellele sõle

ja Sulle.

Tuli õõ mõõrituna kallese
 looresse mõkena heljus. Lää-
 nes mures aurav viin pilvede verise-
 le rahkallarele. — ja õõ tuli põh-
 jast, tumne palmas narkoses —
 silmis lühmid pisarad. Kusagilt hü-
 lised varjude kaenlas katkeksid he-
 led — mingisugused ebamaised —
 olematud. Ja õõ nuttis nutrustades
 — vedades loori noomale enda ym-
 ber.

Värsivate igatsustega uppusin
 õõ looresse — hing täis viise — sõna-
 luid serenaade. Läksin sihtituna —

teadvusetu. Pisardus vihma, kuuma kurbust näole. Olks taktrud nutta verd sellele öhe — sygislehtede vokerkollast — ent silmis olid tardund pisarad, mis rippusid jõuetuina ripsmeil.

Lärsin vahelt põlde ja heinamaade. Põldel lömitas rukis — päevitand, kummund pöödega ja põlvitav andumuspiinas. Talust haarasid vihmaströetavad kasteheinad. Õhule langesid lahtised juuksed — metallrasked nüiskusest. — Lärsin. Põlvil uuristas halvav nõrkus — terve keha valdas jõutus. Langelin — enise rohule nõrutavalle. Sulgesin silmad raskeina terasluugena. Kui hää oli säääl lamada nii! Tundsime kõrvetale huultele tilkus vokerkollane sygisvõin, mähkusin udu —

rangasse rõksusest värisedes — silma-
laugude tursatudes. —

Ta siis tulid jälle Sa olematu,
tundmatu. Tulid hallina vööna. —
Siis olidki see Sina, kes huijus põh-
jast, randes endaga kaasas katke-
lisi ebamaisi helisid. — Olid see
Sina, kes nuttis palavaid kurbus-
pisaraid? Igatsid mind — nagu mi-
na Sind igatsend ju päevi. Siis pol-
nud see ää, kes tuli mässituna hallu-
se luuresse. Olid Sina olematu — süüki
oler. Olid Sina, uppunud öhe — nürised
pisaraid? Jälle mitmepalgus. Arva-
sin Sind ju tundvat — ent nyyd lu-
lid Sa vööna — Sina. —

Põlvilid mu kõrvale rohule ja
saatasid mind vainides. Tindrin
Su lähedest, Su pilke, ent püsisin

liikumatuna. Pseudotid liblikkergil
huulil mu lauge, ent ma ei suutnud
neid avada. Ilus oli vaixides yk-
teist mõista, tundes ainult hinge
värinaid — salasyndivaaid usmorse.
Pseudotid sueti mu lauge — ava-
sin need pikka ja sulastin See kaen-
las hallis udurakneud, ymbritse-
tud See pikade mustjaste laust.
Muu ei rääkinud. Leidsin, et ilu-
saime, suurim ja sygavam un-
vaixides mõistmine — avaldumine.
Sa mõistsid mind — ning vaixisid.
Lamasid mu kõrval rõskes robes
uduna, heljusid võna mu ymber,
— ent tundsin Sind siiski. Tund-
sin See igas maskis, igas lügu-
ses. Lamasime sääl kaua. Olime
mõnjad ööpisaraist, niiskis ras-

mas paljail käsiartel, märgad jumeid
vingerdid näol. Sa läksid. Viskasid
mulle kahe anemuoni, silmis hõlpselt
naeruvine kajastudes. Läksid sama-
seda, nagu läind mitmel õul varem.
Saatsin Sind pikal pilgul, kuni na-
dusid õhe. Fäin lamama yksinda
rohtu, kui kurb beduini rõbesse. Hlin-
ges värised meloodiad — Sullegi Sa
olematus, kes olid ju ammu kadunud
öö kaenla se.

Ent kes vlen viind minult
selle palava — halvava nukkure? —
Valmo.

Kevad.

Tso kevad oli üks kaunimaid
 kogu ta elus. Ta mäletas se-
 da selgesti, mäletas nii, nagu
 oleks see olnud alles hiljuti. Ta me-
 ti oli see annu olnud — paljudes-
 tate cest. Kuid see kevad oli lahe-
 kamatu ta hingest, ta noorusest ja
 sellepärast kirjutas ta tollel keva-
 dest.

Ta elas väikeses majakeses, mis
 asus mäeinnokul ja mõlendel poolt
 oli piiratud saripäiste pedajaiga.
 Ta asus sinna elama juba üige va-
 ra, — juba siis, kui välgas oli veel
 kylem ja kevad puhkas talveund.

Ta jätkis kätseva lõnavaelus.
 Kihavas linnas ja asus sinna —

väikesse majja. Ei olnud veel päike
püudnud sulatada neid määrke ind
lumihangi ta arna all, ja pedajate
kroonid olid hommikul sageli orna
härmatisega kaetud. Päike oli ju veel
õieti talvine.

Kuid tema võlas kevadet, — võlas
seda imelise igatsuse ja kahetusega.
Ei tea, miks ta seda nii võlas.

Ta oli nagu palavikus, luges
kalendrist päevi ja võlas lumihang-
gede sulamist, — see keevad pidi
peilma endas midagi õige ilusat,
teisiti ei võind see olla. — Ta
legi igapäev palutuskäine lähemas-
se metsa, vaatles pilvi, mis kerkisid
lõuna ja lääne heledate ja tume-
date lintena, seisatas mäerinnakul
uma majakese ees — ja lõpuks sy-

vees jällegi raamatuisse väikeses
 — was

Keedetud ei tulnud veel näha!

Sis aga yhel ööl, kui oli kuu-
 tulit tuli, ja ta kamas mõtiskelles
 oma voodis, — sis jah, sel ööl
 tõusis salapärase kohin ta maja-
 kesse ymber. Pedajad kangulid üm-
 päid, kui oleks lahtilaskitud kym-
 mekond nägematut haldjat. See oli
 haldjate tükkade kohin, mida ta
 kuulis tol ööl nii selgesti. Rõu-
 tu tõusis ta voodist ja avas ak-
 na, — puhus lõunatuul

Sis heitis ta uuesti voodi,
 kuid seni ei tulnud, isesugune
 rahetus valdas tema. Ent vii-
 mase seius ta hommikul ärga-
 tis aga yllatus ta. Madalalists

olid määrdind hanged jõeäänd mäe-
rinnaus ja paari pedaja all mus-
tas juba tükki varakivelist maad.

Kivad! Kivad! ole tervit! —
sastatas ta.

Nyyd aga syndis muude kogu
looduses. Päev-päevalt jäid väikse-
maks hanged. Harva, mõne üksiku
püüsa varjul lebas lumi külgeina
laigena.

Pedajad aga, — need kohise-
sid lõpmatult, salalikult, sest lähe-
nevast kevadest.

Ta kuulatas sageli seda kahi-
mat vaiksena, ja mõnikord jaoksis
tal läbi hinge isesugune kerge vä-
rin...

Kes teab, millest see? —

Ah, kevad! Kevad, mis saad? —

soositas ta jällegi. —

— . — . — . — . — . — . — . — . — .
Lumi ulikadund jäljelult.
Määrinnak halendas. Pedajad
kohisesid.

Ta oli unustand kõis umad
raamatud, — ta elas kevadelle.

Ta hukkus mitras ringi mõ-
tiskelles, unistas iseendamisest, sala-
ja ...

Küis oli imelik too kevad — ja
kauni! ... Ta tahtis olla sama
vaba nagu too kevad, — nagu
need tuuled, mis sulatid lume ja
äratid looduse. Ta oles vist suu-
delnud lilli, et need oleksid õit-
nud kahekordselt see kevadpäi-
nese sälendavas kullas... Ta oli
erutet, vaimustet ja kaasakis —

tud Tollest kevadest. Nii naunis oli ta...

Keid oli silmapilke, keid ta umeti
värises selle kevade es, keid ta põles
nagu bengaak, valgustades nii oma
elu väriseva punase leugiga...

Jah, ka sarnaseid silmapilke
oli — ja ta ei pääsnud nende eest,
need olid iseregused, keemmalised
tunnid. Nii möödusid mitmed päi-
vad. Ta ei väsinud kunagi vaatle-
mast seda ilu, ega tydinend kei-
nagi tollest kevadest.

Kevad oli tulnud — oma valgete
ööde, oma paitavate tuultega!...
Yhel päeval sattus ta oma jalutus-
käigul naugemalle kui harilikul!
Mafane ja pedajad olid ammu ma-
hajäänud, — tema aga läks! Ta
es vahelduid tuomingapöösad,

valged öitemerest, — irka üks ilusam
kui teine...

Ta tema läks! The tuulest mure-
tud keuse juures peatus ta. Pää-
sukssed pildesid omi sillerduri
õhku. Kuurkede vaik ja luomin-
gaõite lõhn yhinid ja sünnitid
iseseegust uimastavat aroomi, —
magusat ja rahustavat...

Ta oli väsinud käigust ja is-
tus samblale puhkama. Ta ei mä-
litand ka seda, kui kaua oli
istunud seal samblal; korraga
kostus ta kõrva iseseegune, värisev
heli ja selle pääle ärkas ta mõt-
teist. Ta tõstis silmad. Seal, teis-
pool aasaservaal sammeldund
kivil istus mees mustajuukseli-
ne, tumesilmaline, kes mängis

salapärasel viiulil nutlevat viisi...

Ei, la mängis nutvat viisi...

Myyd seisatas ta pöösa varjul
ja vaallis salaja seda võõrast
viuldaajat, siis aga sammus taga-
si — vargselt ja salaja nagu tul-
nudki.

Kuid enam ei saand ta rahu. Ta
nägi ikka seda must enda es-
istuvat sammeldund kiivil ja män-
givat viiulit. Ta sest ajast tegi ta
alati oma jalutuskäigud selle aasa-
ni, et näha seda võõrast viul-
dajat. Aga yhel päeval, kui ta
jälle läks kuulama tolle mehe
mängu, ei olnud teda istumas
kiivil.

Ta otsas, kuid viuldaja ei il-
mund. Korraga aga kostsid

ta selja taga sammud, — ta pöördus, end võras viuldaaja seisis ta ees.

Miks sa põgenesid mu eest? —
Küsis talt mustaprukseline ja asus lähemale

Tema aga jättis seisma viuldaaja aasaservale ja lahnus talt sõna kusemata. Mii läks palju päevi, ta ei läind enam kuulama tolle viuldaaja mängu.

Ühel õhtul, kui ta istus pedajale all oma maja ees, tuli ostamatult, vargalt — tuli kuu tähed särada...

Ta ta ei jõudnud põgeneda tolle mehe eest, küsis vaid: kelle, kes sa oled? —

— Ma olin Kevad! — varas
mees ja suudles tasa ta otsaesist,
ja tema, — tema oli nõrk vastu-
panuks...

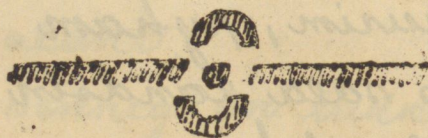
Nii elasid nad yheskoos selle
kevade... Nad tulid igal õhtul
pedajate juurde, — nad rõõmus-
tid selle kevadega yhes...

— — — Päevad aga läksid...
ja yhel ööl kadus too mustajuu-
seline mees... Pedajate kohin saa-
tis teda ja tähed värised...

Kevad oli lõpule jõudnud —
äratõõgund, endamisi, salaja!...

— — — — — Jäide

12. I. 25.

KAKS LUULETUST.

Äraläinu.

Ma olen unustanud palju
ja leidnud uut.

Olen püüdnud peksnud jumalaid,
kuratuidki armastand
ja võinud seurt

Kuid ainult üks on lüps säilind,
üks - ilus, raug, —
üks, kes muut ammu äraläind
ja mahajäänd. Kuid mälestus
ei kemaast raug.

See on mu sõber - ammulainu,
pikk - mustajuukseline - kõhn.
Tall' osa endast andsis,
mis oli suurim, pyham.
Ah, põues sala kandsin
ta vastu tuld! — —

N° 1.

Puhang

N° 1.

Kuid ta ei teadnud siis,
ei tea myyd.

Ei teadnud isegi
kui palju ta mull viis.

14. II. 24.

Nirildes gitarri.

Hämarusse,
pimedusse uppund
me kamler väike.

Arvan:

sygav öö vist
on väljas rippund,
myyd luband tähtl alla teha
/ Kätke

öö salame.

Kuu sennigi on tuldunud.

N: 1. Puhang. N: 1.

Toas virildus gitari.
Ma kuulan, ollestumm —
Hing käriseb —
Tääl järgi igatsemaid laike.
Oo-oo!
Ned helid tuiskevad
täis kurbi, - kurbi näike. —
8. II. 25. Valmo.

Kevad.

eerial aruxyngastikul mõ-
riseb värskeltõigatud krap-
vis sogane, ravvana läikis
maakevesi, kust ta soopinnale
valgub. Üksineud leinexased,
selle maalapi ehe, seisavad
uhkeid ja tuiselt. Ymberingi

lage, kevadise lumiveega täidetud soo, sidunate vaevakaskedega. Tõsisena se-
savad nad, nagu teaksid, tunnused
eneste pinna eluiga ja värsust. Ise-
gi tuulehiil lömbub läbi nende lad-
vust, vaevalt lehti väristades, kuna
leinakask omi sirvakaid allarippuvaid
oksi tuule sihis kuni õrnu, pakse juuk-
selokke kaugelt paenutab ja pikka-
misi kiigutades tagasi laseb vaju-
da. Kiikuvail oksil on vaevalt puh-
kend lehekused tihedalt, nagu hooli-
mata laialivisatud rohelise värvi
tilgakused, millede vahel märga-
tavalt pruunjatena paistavad ken-
de niitjad oksakused.

Ümbruses kerkib tihed udu ja
matab peagi leinakased enesesse.
Üine hämarus muutub aeglaselt

aroks. Tumedalt läbi udu paistab
eemalt kõrgem molsa palistus, mille
ligi mustendab üksik talu. Vainus.
Ei ainustki tuulehüli. Näib kui
oleks elu põgenend selle tumeda
võsastiku vahelt. — . — . —

— Tõihhü... tõihhü... kuddrr,
kuddrr... tõihhü... nerr... — kostub
äkki padrikust. Suuremat ringi le-
hes tiirleb must punaseharjaga iso-
teder saare poole. Beidi raskena
laskub ta hõnnale ja algab sää-
ama tõiast kevadmängu. Vahet-
pidamata nõrdab ta tuttavat hää-
litust, kuna kogu ymbres vastis
kaikub.

— kukku... kukku... —
hõiskab keegi elurõõmus olevus nerr-
sikut.

Kaua ei kesta nende ykste-
stenduse yksteise järele ilmuvad
isaldred saarakesele, hüüavad
püüa vastse selge ja kedrutarad
kuros, lohaxille tüvel maad mää-
aa edasi jüstis.

— Kruuk — Kruuk — laulab yko
konn õige lähedal mere, ami pum-
missiloni veest väljatorgates.

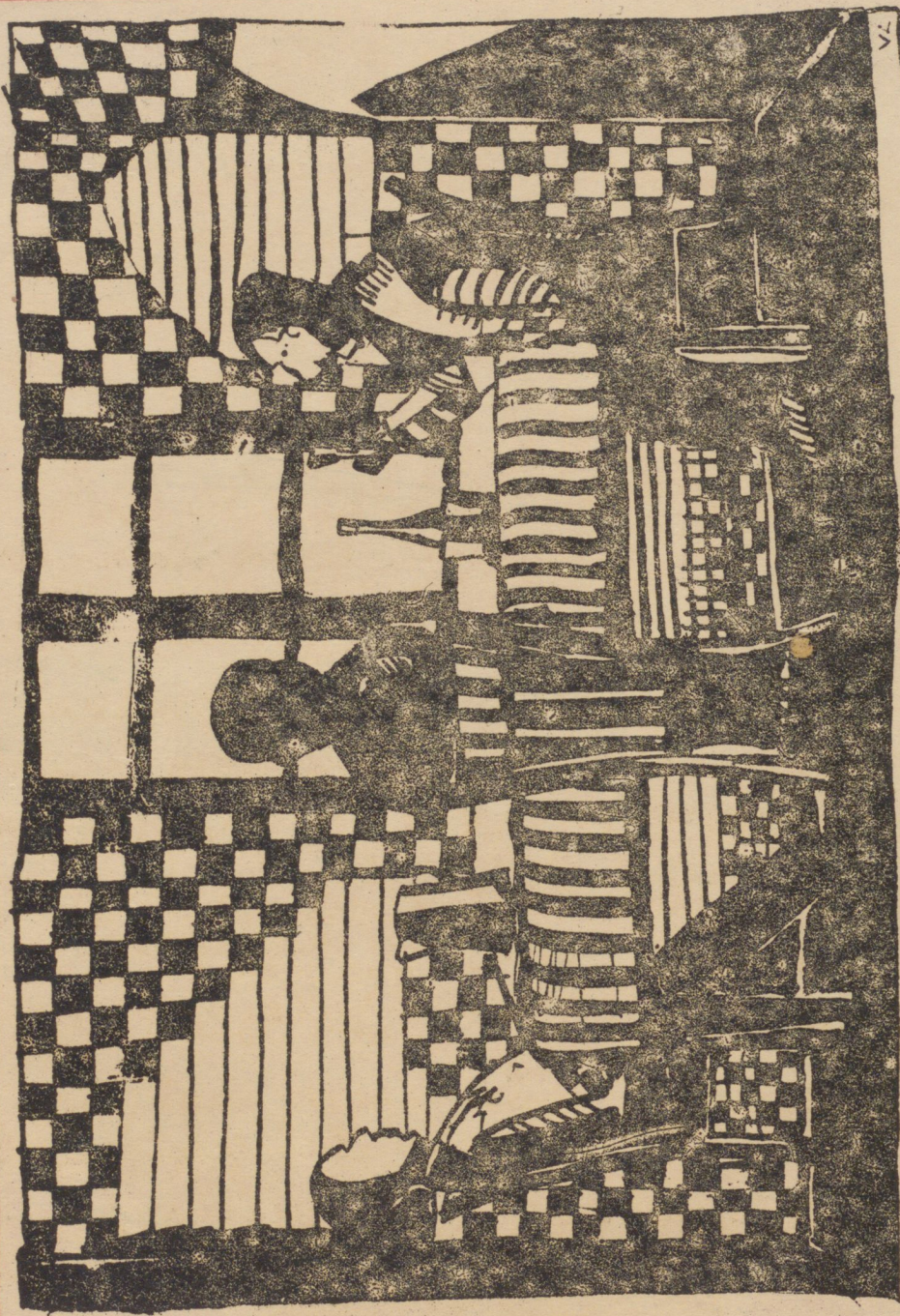
— Kax, — kax, — kostub lara.
Kähtavalle ilmub mirki vähelda-
se kasvuga lind, kes ei näi teder
olevatki, sest et ta yleni kiiru
ja yldmuljes kollakarpruun näib,
kuid rüömuga võetakse ta teis-
te poolt vastu. Kui emalised sin-
na jõuab, algab peagi tüste hull-
gas tüli. Frostakse ägedalt yko-
tisele pääle, vihaselt vaenla-

selle tiiva ja nokahoope jagades.

Novre rohu latrade vahel
lõuseb uudishimulike vaatleja
pää yles, vaatab, kartab hõida -
ohtu pole karta ja läheneb veelgi.
Äkki lendab hiirekull rästiku pruus-
de, teda hiirene pidades, kuid
jääb pettununa tunnistama ymb-
rust. Vähem loom kardab ja
kaob sisisedes mättasse.

Tedred on rüüturys liig et-
tevaatamatud ja lähenevad
onstest tehtud osmile. See on ju-
ba ammu neid hviatand,
sest seisab säääl juba kolman-
dat päeva.

Äkki prahvatus midagi oks-
tes ja tumehall suitsupilvete
hajub kiirelt. Ehmunud len -

daavad mänguvad loomad ema-
le, et enestele sääbpool saare-
kest uut mängupraika leida.
8. II. 25. K. Kahi.

Tormisel sygisööl

Pime, — ent praoahtuvad öö-
kolletised sygisöö hulgivas tormis.
Taevas on must kui läbiimbeind pi-
gimustant nõrdnanõest, öövalgus-
taja kui on ymbritset hallist loo-
rist ja magab raskes uimas iga-
viku hõlmas mustas. See aga
võib hämaruses aga virgu, na-
gu oleks loodus meeld sest il-
gest sygisööst. Torm kannab
hüliseid koltund pruulehti, mis

taoti kui nahkhiituvad hilise ränderi näol sahistavad paitavalt, köditavalt. Ent Tuulipuhang kylvab kord viies, kord tuues noid läbi laineitava, mässava õhuvalla: kaugele – kaugele... Üised hääled aga kisendavad rõkkavalt sygirdõ tormis ja vihvendavad vilkuvad tuled.

„Huk-uu...” huikab öökull – ent vihane raagus mets vingub tuulipuhanguite hetkil hirmutades tummalt huikavalle öökullile, kutsu myhiis... ent tormitaat liigutab öövalguuri püksi juukseid, kes seisab Saarisjärve hie serval sirgelt, kuulates tummalt ja vahtides pilusilmil pimedasse õhe kui

otid hõbeloorilist kallimat. Vihi-
sel aga tuul ymber ränduri
paitades põrki; need synged
vilkuvad tulukesed kutsuvad
Sind tungivalt, meelitades oma
sülle nagu hanaõös langenud
kotsaid.

Torm liigutab kalusesarikaid,
tormisõrthelub vaid korstnas ja
kuulduvad öölaste hygded...

"Imä!... Kes nutab sädal
tormises öös?..."

"Need on kujud öölapsed,
kes laulavad naehelaule
pilkses pilvides öös!..."

Ägedad tuulingud kõigu-
tavad maja taga salum igelik-
ke pedajaid, ent taoti murdat
neist mõni hirmuäratava ka-

ginaga.

Emä vaatab annast välja...
 rõpatab, — ent käi risti pan-
 -nes jääb ta vaatama — öö on
 koke ja mustendab kui kura-
 di-kuopavaru; kui pilluvad
 tuld kuradikuopa kolded ja
 heidavad valgusjani kuopa-
 avausle... Kaugemal ver-
 vad vaid verilained...

„Emä ae!... Ku pesel sääl
 veel nii hilisel sygisööl peru?“

Emä jääb tummalt keu-
 latama laulele mängu.

„kuuled sääl maja taga
 metsatuum, kus salisel ja lat-
 sel vesi!“

Si pere enam pesumaised
 nii hilisel sygisööl, need on
 Ilmjõe lained, mis lasevad

ja vastu kollast huovavad...."

Lõukas erleb tuli. Emä koken-
dab tusti ja viskab mõned kuivand
puusksad tulle, mis kaovad kui neel
vasse mere. Kilgid laulavad saagi-
va häälega ahjupragudes, tules prak-
suwad viisad, too põimib end kokku sy-
gisöö muusikana. Toanurgast hämaru-
sest hülgavad vaid kassi silmad.

"Mine magama latsene, mine ma-
gama, töö on, kesköine gang on ju lüü-
nud....!"

Kuuldub, kuid krabisevad öled voo-
dis - noorur heidab magusasse öörahku...

Tuli vilgut viimast korda lõukas ja
pea kaob viimsegi hämarus loast. Väl-
jas kuulub torm endises suunas. Läbi tor-
mi kuuldub öölaste karblikke hyydeid..

Pimedast toast suulduis vaele emä
palvetust:

"... Minu sa noorur,
Ja maga magusasti.
Saa tugevaks kui kotkas
Ja õitsevaks kui sinilill...."

8. VII. 15.

H. Ermer

Meelitu.

Sina, Sa hulljulge, taunitu, meelitu!
Kuhu sa tõttad? Kuhu? Kuhu sa tormad
kui juhitu vedur? Kas sohu või rappa?
või roguini merde sa hüllitu. Sind õilist
ei tarista vist ulgumise larssevad, vahu-
tavad vood, rõue ega tormihood, kurva
kanneldaja liigutavad helid. Kuid miks
põgened, nähes mind tulevat su järel,
nähes mind hüüvat? Põgened mu eest,

kes ma toond Su hinge altariile pari-
ma ilmas. See mida surelil võib, nagu
seda olen. Kuid sa ei hooli sellest. Oled
• halastamatu kui surm, kes sirutand
käs vast armupalangus hõõguva inim-
lapse järele. Oled kui mure pildudes
sygisvõs kollunud lehti ja kuulates nen-
de valuskeid näol valus iroonia...
Siis sa ikka põgened? Ah! Põgene! —
Ma ei taha sind näha, — ei taha, ei
taha. Mine sa seikleja, kuid ära arva,
et sind kahetsen, et sinuga kaasa tu-
len. Nii, — siis lähel meie tee länasest
päevast, sellest väsitavast päevast, ka-
hes suunas. Kes meist seisab valgus-
väraval, kes meist leiab võtme, et ava-
da tüde — see pitsenitud kiri. Võib ol-
la sina — võib olla ei kumbki — võib
olla! ... — ... — 1. II. 25. Leinatar.

Möödunud poolaasta.

Möödunud poolaasta oli ilmastiliselt, vähemalt koolitöö algul, võrdlemisi hääd. Samuti hää oli ta ka Seminaari teises klassis. Ka vihma järgi ei janunita, sest kõrbel klassi vaimstises elus pole tervind, millest vast karmeliga tuleks läbi ralgutada. Ryhitakse edasi läbi teadustalla inka ylepoole, puydis kogu puytuda eluga, syvenseda sellesse, ammuitada endile kogemusi ja nii inka edasi. Puytakse ja on puytud arendada ami vaatluid, on pandud endid iseseisvalt mõtlema ja tegutsema. Ja kui säälna mõni komistuskiivi es on olneud, siis pole selle taha jäädud seisma, vaid on esst ära veeretet. Kõix need ynsinud juhtumised ei ole syndind mitte kõrbes, vaid harjendavas, noorusst sāravas,

ogasis. Ta kui juba noored maal kevad-
medealul säravad, siis ei pea neid ei ri-
vid ega kraavid, nende õigete mõtete tes-
tamisel. Tahan ses suhtes mainida kõige-
päält 29 nov. korraldet perekonnaõhtut
ja omavahelist jõulupüüd 18 det.

Mida võis ja tahtis parakuda teine klass
Seminariile oma perekonnaõhtuga, ja
mis viis õpilasi selle korraldamise mõt-
tele? Üllers järgmist: Teine klass ei läi-
nud mitte just selle peäle välja, et nõida-
ta, mida võiakse ära teha, vaid on võe-
tud arja veidi teisest küljest, kõige peält enes-
searendamise seisukohalt. Misugune ara-
lik väljaastumine kasvatab igatahes vaba-
tegutsemisvõimsel õpilasis enesis. Polnud ju
perekonna-õhtu korraldamine mitte väl-
jast antud tõuke tagajärg, vaid õpilas-
te eneste algupärane mõte. Teisile

seminaarlasile aga püüdsime pakkuda
 lõbusat meeleolu, seda nooruse päikesest,
 ilma millista rohelistest taimed ka rammus-
 sal pinnal ei karva. Ei suutnud meie syga-
 vaid jälgi jätta nooruseisse, sest, mõtelge,
 ainult yhel silmapilgul teie elust valdasi-
 me teid, kuid pidage ka mees, et kogu
 pünk eluiga koosneb silmapilgust...

õpilaste omavahelise koosviibimise
 jõulupüüga öhtul 18. XII jättis... ulje, mis
 vääril mälestamist. See on meil lõbusaim
 öhtu Seminaaris yldse olnud. Täägu see
 hää mälestus meis püsima! — — —

Kõik juhused, perekonnaõhtu ja oma-
 vahelise koosviibing, olid läinud puulaas-
 tal tähtsaimad; milliste hääks töötati ra-
 ka energiaga. Karvagu meie teine klass
 yheks võimeaks indiviidiks Seminaari
 peres. Sellens jõudu ja püsivat tahet töö-

luseile! linge jäägu ka korraldajate
õhtu mitte viimseks, vaid järgneval
le tulevikus teist-mee kasutavaks
tööks, teistele rõõmuseks!

Teine klass on liikvel. „Puhang“ on nad
liikuma pannud ja annab nende liiku-
misest ka teistele teada. Täab ainult
soovida, et meie töö ja tegevus näesoleval
poolaastal veel suurem oleks, kui ta se-
da oli möödunud poolaastal. Saagu
kasutatud meie energia hyvedeks, mis
oleksid pärisosa meist endist!

Vambold.

NÄITELAVA.

Linnas.

Talutaat on sooliskäeva pojaga ku-
sagil sellsinajas ühest korda pidul.
Sui esriie tõuseb, kysib taat: „Pojake,
miks on too kambri sääl kõrgemat kui
teised?“ — „See on ju näitelava, vas-
tab poeg. „Soo-oh“ või näitelava. Ar-
on aga need inimesed kyll lollid, kes
lindid siis lavat rahvale näitavad.
Kulle ei meeldi ju seegi, et võõrad mind
siis vaatavad, kui laupäeva õhtul
lavale ronin.

— x —

— HO —

Väljavõtted tundeist.

Füüsika.

Õpl: Masseiguses tase on in-
mene?

Õpl: Olenes sellest, kasta purjus arvõi
mitte.

Maadeteadus.

Õpl: Kõnetage kohti, kus raudtee
tõhus sõidab!

Õpl: /maailas/. Raudtee silla õhuvõlak-
misel.

Tööstus.

Õpl: Käjutage nüüd vabalt meen-
kangelasi.

Õpl: Vabandage, mis puudub selge-
te kütutis masinutist.

Õstikeel.

Õpl: /õpilast tahuli puurde kutsudes/
Ahh, kirjutanse nüüd „lillega“

mõned sõnad tahvlile...

... Ja myyd kirjutame naabriga..
Keskõpetus.

Õpt: Millal sündis Kristus?

Õpt: Neli aastat enne Kristust.

*

*

*

**

Kõigandja: R. S. II klass.

Naiskõlar loimetaja: Istunpõlv.

Põlv loimetaja: Rhaasik

K 12686. n. n. n. n.

RAHVATEADUSLIKKUDE KORRESPONDENTIDE VÕRK

TRÜKITÖÖ

Eesti Rahva Muuseum

Saatekulud
tasub
Eesti Rahva
Muuseum
R. T. 45/1931

Saatja :

Aadress :

TARTU

Postkast 48

Teatis.

Olen nõus astuma Eesti Rahva Muuseumi
Eesti Rahvaluule Arhiivi alaliseks korrespondendiks.

1. Ees- ja perekonnanimi: Robert Pärnis
2. Elukutse (amet): õpetaja
3. Sünnimiskoht ja aasta: Püdulima vallas 1905 a.
4. Praegune asukoht:
Kihelkond: Tisaku
Vald: Püdulima
Küla: Konurme
Talu: Koolimaja
Postiaadress: Konurme p. a. Võrumaa.
5. Kaua asunud praeguses elukohas? 4 aastat.
6. Kas on varem sõnalist või asjalist vanavara kogunud (Hurdale, Eisenile, ERM-ile j. m.)? ei ole.
7. Muid teateid (soovikorral)

15. märts 1933

Robert Pärnis

(Allkiri)